

פרידה מטומי עמית / דודו פלמה

טומי עמית איש הנצח מת. אני יודע שזה אוקסימורון, אחד מאותם ביטויים המכילים סתירה הבוראת משמעות חדשה. כבר אי אפשר היה לראותו בלי שיכאב. את היאחזותו העיקשת בחיים כאשר כבר הרגיש נטוש ובודד כמו דולמן עתיק שנשכח באמצע שדה שוקק חיים והוצא מהקשרו.

הוא חי חיים סוערים שנמתחו מגבעה בגליל העליון עד להרי הרי געש פעילים בא"י הווא"י. היה חקרן ומבקש להרחיב את דעתו ללא הרף ובלי לשים גבולות לידע שאפשר היה לו להגיע אליו ולהשיגו.

בשנים האחרונות הלכה הלבה שבתוכו והתקררה והוא שנא את זה. היה יושב בצידי הדרך ומתבונן אל החיים הנחפזים וחולפים על פניו. וכאב לראות שהוא מבין שננטש על ספסל באמצעם של החיים.

אתמול איש הנצח הירפה ומת והוא בן 95. מחר ייטמן בחלקת גדולי האומה שבקצה שדירת הזיתים המכסיפה בכפר הנשיא. עכשיו שאיננו עוד הולכים תנו פניו המתפזרים ונטמנים בנוף. מהיום נמצאנו סביב בהרי הבזלת הכהים, בעצים מרטטים בסערה, בצפרים הנודדות הרחק מכאן. אומרים הנה אדם ואיננו עקשו שאיננו עוד נמצאנו בפניהם המשתנים לאט נשל ילדיו של ביתו שאהב, של כל אהביו. ובלבנו.

